

Μαριάννα Τζιαντζή

Ένας ωκεανός από κλισέ, από κούφια χιλιοειπωμένα λόγια, ξεχύνονταν από το βήμα της Βουλής. Η αλλαγή κομματικής σημαίας δεν γίνεται για το «εθνικό συμφέρον», ούτε καν για το προσωπικό, αλλά προς όφελος του συστήματος.

Ξέρω πολλούς που δεν παρακολούθησαν ούτε για πέντε λεπτά τη συζήτηση στη Βουλή για την ψήφο εμπιστοσύνης όχι από αδιαφορία για την πολιτική, αλλά από αηδία γι' «αυτή» την πολιτική, για την υποκρισία και το κακό θέατρο που τη χαρακτήριζαν. Ένας ωκεανός από κλισέ, από κούφια χιλιοειπωμένα λόγια ξεχύνονταν από το βήμα της Βουλής και αντηχούσαν στα συνήθως άδεια έδρανα: «καθαρές λύσεις», «επιστροφή στην κανονικότητα», «πρόοδος και συντήρηση», «πολιτική αξιοπιστία», ενώ το «εθνικό συμφέρον» ή το «καλό της χώρας» είχαν την τιμητική τους. Η λέξη που ακουγόταν συχνότερα ήταν η κτητική αντωνυμία «μας»: η Μακεδονία «μας», η ιστορία «μας», η γλώσσα «μας», η Ελλάδα «μας». Όσον αφορά τη Μακεδονία, εδώ δεν ταιριάζουν οι πασίγνωστοι στίχοι της «Ρωμοσύνης», δηλαδή «τούτο το χώμα είναι δικό μας και δικό τους». Βέβαια, ο ποιητής λέγοντας «δικό τους» εννοούσε ότι είναι το χώμα των νεκρών αγωνιστών, αυτών που «με τα σταυρωμένα χέρια τους κρατάνε της καμπάνας το σχοινί».

Σήμερα το χώμα που βρίσκεται βορείως των συνόρων μας είναι (ή σύντομα θα γίνει) του NATO και της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το χώμα της εργασιακής εκμετάλλευσης και της αγοράς, το χώμα των αυριανών πολέμων. Και κανείς δεν είναι τόσο αφελής ώστε να πιστεύει ότι η συμφωνία των Πρεσπών δεν έχει σχέση με τους ρόλους που μέλλεται να παίξουν στα Βαλκάνια και την ευρύτερη περιοχή και η Ελλάδα και η Βόρεια Μακεδονία.

Με άλλα λόγια, για να καταλάβουμε τι σημαίνει «συμφωνία των Πρεσπών» πρέπει να καταλάβουμε τι σημαίνει πρώην σοσιαλιστικές χώρες, για την ακρίβεια τι σημαίνουν τα κουρέλια τους που ακόμα τραγουδάνε, όχι όμως με τα δικά τους νταούλια και βιολιά, αλλά με τη μουσική που τους παίζουν στο συνθεσάιζερ οι ιμπεριαλιστές φίλοι και προστάτες τους. Και δεν τραγουδάνε περήφανα τραγούδια της λευτεριάς, αλλά τα τζινγκλ της αγοράς, τα

χαζοπόπ άσματα του καζίνου, των μολ, του νεοπλουτισμού των λίγων και της εξαθλίωσης των πολλών.

Το χώμα βορείως των συνόρων μας γίνεται του NATO και της ΕΕ, της αγοράς και των πολέμων

«Εγώ για το χατίρι σου θα σπάσω το εμπάργκο». Θα μπορούσε να ήταν τίτλος σκυλοτραγουδου, αλλά όχι, είναι η πρόσκληση του πρωθυπουργού προς τον Κυριάκο Μητσοτάκη να συζητήσουν περί Πρεσπών όπου ο δεύτερος θέλει, σε όποιο κανάλι θέλει και με όποιον δημοσιογράφο-συντονιστή θέλει. Ακόμα και στο Σκάι, πρόσθεσε γελώντας ο Αλέξης Τσίπρας, ναι, εκεί όπου την προηγούμενη εβδομάδα απολύθηκαν 12 δημοσιογράφοι. Προφανώς κάπου εδώ πλανιέται «η Ελλάδα των πολλών, της προόδου, της εργασίας, του μόχθου, της επιστήμης, του πολιτισμού», σύμφωνα με τα λόγια του πρωθυπουργού. Αναρωτιέται κανείς σε ποια Ελλάδα ζουν οι χιλιάδες εκπαιδευτικοί που βγήκαν αυτές τις μέρες στους δρόμους, που ψεκάστηκαν με χημικά, που δάρθηκαν, που πνίγηκαν στα δακρυγόνα, που τραυματίστηκαν. Πάντως, δεν φαίνεται να ζουν στην ίδια Ελλάδα με τους κυρίου Τσίπρα, Μητσοτάκη και Καμμένο και πολλούς άλλους αντιπολιτευόμενους και συμπολιτευόμενους.

Όλο και λιγότερο το κοινοβούλιο μοιάζει «με ναό της δημοκρατίας». Τυπικά ο κανονισμός εφαρμόζεται, οι βουλευτές μιλούν μεταξύ τους με «το σεις και με το σας», οι λεκτικές ασχήμιες αποφεύγονται (με εξαίρεση τους προκλητικούς βουλευτές της Χρυσής Αυγής), όμως η δημοκρατία μοιάζει να έχει πετάξει μακριά.

Η αλλαγή κομματικής ή κοινοβουλευτικής σημαίας δεν είναι το κύριο. Το κύριο είναι ότι αυτή η αλλαγή δεν πείθει ότι γίνεται για το «εθνικό συμφέρον», ούτε καν για το προσωπικό, αλλά γίνεται προς όφελος του συστήματος συνολικά. Και όπως η δημοκρατία μένει απέξω, έτσι ουσιαστικά μένει απέξω και η αριστερά η οποία λάμπει διά της απουσίας και από τις πράξεις και από τα λόγια των υποτιθέμενων εκπροσώπων της. Μπαίνει κανείς στον πειρασμό να παραφράσει τον στίχο του Ευριπίδη όπως τόσο όμορφα μετέφρασε και παρέθεσε ο Σεφέρης στο ποίημα του «Ελένη»: «τ' είναι αριστερά; Τι μη αριστερά; Και τι τ' ανάμεσά τους;» η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ έδειξε ότι το σύστημα δεν χρειάζεται ούτε το «ανάμεσο» ούτε καν το πρόσχημα της αριστεράς.

Πηγή: ΠΡΙΝ